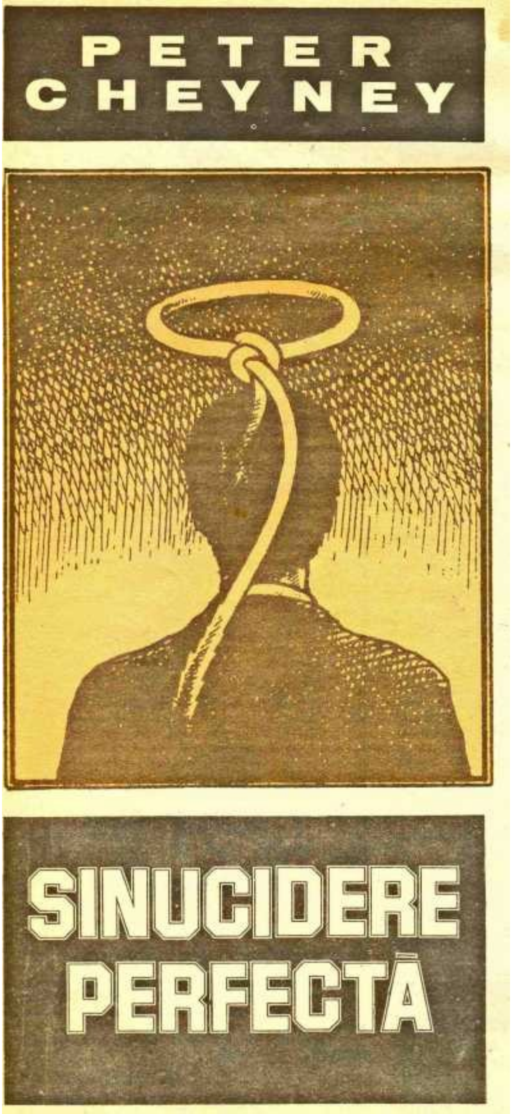

PETER CHEYNEY
SINUCIDERE PERFECTĂ

Publicată în Almanahul Estival „Luceafărul” 1985

Getlin se hotărî: urma să-l ucidă pe Tommy Varne pur şi simplu pentru că nu exista altă soluţie! La început doar cochetă cu ideea. Ca toată lumea citise zeci de romane poliţiste cu ucigaşi care scăpaseră, s-au erau cât pe-aci să scape nepedepsiţi, şi i se părea că dacă plină la urmă erau, totuşi, descoperiţi şi arestaţi, faptul se datora, în majoritatea cazurilor, propriei lor neglijenţe în „modus operandi”.

Mai credea că ucigaşii se pripesc întotdeauna şi nu-şi plănuiesc minuţios crima; sau le scapă vreun punct esenţial, sau sunt neatenţi în executarea faptei.

Getlin se hotărî, să se dedice crimei sale fără grabă. Ştia exact cum trebuie să procedeze.

Getlin şi Varne erau prieteni de mulţi ani. Toţi locuitorii orăşelului de provincie în care trăiau considerau prietenia lor exemplară. Lumea credea că Getlin şi-a consumat ultimii trei sau patru ani încercând să-l convingă pe Varne să renunţe la băutură. Ceea ce nu se ştia era că Getlin îi furase, cu ani în urmă iubita lui Varne şi din acel moment începuse căderea lui Tommy Varne. i numai că Tommy nu împărtăşise nimănui adevărul.

Deşi pretindea că face tot ce-i stă în putinţă să-l oprească pe Varne de la băut, Getlin, de fapt, îl încuraja, având însă întotdeauna grijă s-o facă în circumstanţe care nu dădeau de bănuit.

Încă de la începutul crizelor alcoolice săptămânile în care se abandonase Varne, atunci când era mai uşor de „manevrat”, Getlin îl convinsese să-i avanseze unele sume de bani. Din nefericire, pe măsură ce se afunda mai mult în alcool, Tommy devenea din ce în ce mai puţin maleabil.

Acum venise vremea când cerea să i se returneze banii. Mersese atât de departe, încât îi scrisese lui Getlin o notă prin care îşi cerea scuze că se vedea nevoit să

ameninţe un vechi prieten, dar, dacă cele 700 de lire pe care Getlin le primise de la el în ultimii trei ani nu-i erau înapoiate urgent, ieşea scandal.

Mai mult, Getlin nu-l plăcea pe Varne. Nu-l plăcuse niciodată. Dincolo de suprafaţa faimoasei lor prietenii, Getlin ascunsese în fundul sufletului o ură hotărâtă pentru prietenul său.

În scurt timp, ideea uciderii lui Varne părea cât se poate de simplă şi, de fapt, chiar amuzantă. Getlin ştia exact cum s-o facă. În orice caz, nimeni n-ar putea iorede vreodată că Tommy Varne a fost ucis. Lumea va crede că s-a sinucis şi în sprijinul acestei teorii evidente va veni însuşi Varne, oare, în timpul beţiilor sale, informase pe toată lumea că s-a săturat de viaţă şi că şi-o va lua cu mâna lui într-o bună zi, în timpul uneia din crizele depresive care se repetau tot mai des.

Primul lucru pe care l-a făcut Getlin, prima mişcare în complotul criminal, gândit în amănunţime, a fost în ziua de Crăciun, cu zece luni în urmă, când i-a făcut cadou lui Tommy o haină de casă nouă. Haina era dintr-o stofă grea de lână şi avea un cordon din mătase toarte gros şi rezistent. Getlin ştia că Varne era prea leneş pentru a se mai chinui să-şi lege cordonul la haină, drept care şi-l va scoate din găici şi îi va arunca într-un colţ din dormitorul său în care domnea haosul. El făcu întocmai şi, într-una din zile, râzând de dezordinea lui Tommy, Getlin luă cordonul şi-l agăţă în cârligul din spatele uşii de la dormitor, unde a şi rămas din acel moment.

Varne locuia singur într-o căsuţă de la periferia oraşului. Zilnic venea o femeie la curăţat. Ajungea de obicei la 8 dimineaţa şi pleca pe la cinci. Avea o cheie pentru intrarea din faţă. Varne avea, bineînţeles, cheia lui, iar Getlin avea şi el o cheie, pe care i-o dăduse Varne. Spunea că-i plăcea ca Getlin să poată intra oricând voia. Faptul că Getlin avea această cheie era cunoscut, dar el nu

considera că ar avea vreo importanţă în complot.

Varne intra în crize alcoolice practic ia fiecare sfârşit de săptămână, mai exact vineri seara când termina afacerile – afaceri care, din neglijenţa sa, mergeau în pierdere. Fină sâmbătă seara devenea de obicei „un caz”.

La 11 seara părăsea cârciuma, se îndrepta clătinându-se spre un „club” al cărui membru era, de unde pleca la 12, total abrutizat şi aproape complet inconştient. Cu mers nesigur, se îndrepta spre casă. Câteodată era atât de beat, încât nu putea nici măcar să introducă cheia în broască. De multe ori fusese găsit a doua zi dimineaţă, dormind în prag.

Getlin îşi dădu seama că venise timpul să acţioneze. Varne se dovedise extrem de dificil în ultima perioadă şi bea mai mult ca niciodată. De trei sau patru zile spusese la zeci de oameni că-i e scârbă de viaţă. Getlin hotărî că lui Varne îi sunase ceasul „să se sinucidă”.

Era sâmbătă seara şi în data de 13 a lunii. Cu inima strânsă, Getlin îşi spuse că va fi o zi foarte ghinionistă pentru

La ora 7, Getlin îi spuse menajerei că are o migrenă şi că stă întins o oră, două înainte să plece spre Thetterley. Obişnuia să se plimbe prin Thetterley sâmbătă seara, plimbare care dura de obicei trei ore. Câteodată dura numai două ore şi trei sferturi şi întotdeauna mergea pe drumurile sau potecile din zona publică. Rareori întâlnea pe cineva la dus sau la întors.

Bineînţeles că nu intenţiona să pornească spre Thetterley! Dar ştia că menajera lui se culca la zece jumătate. Probabil va dormi la întoarcerea lui.

Getlin se sculă la ora nouă şi se spălă. Îşi spuse în buzunar o pereche de mănuşi, şapca pe cap, luă bastonul din lemn de frasin pe care-l folosea la mers şi porni.

O luă pe strada principală, traversă podul şi se

îndreptă spre zona publică. Se simţea fericit şi pe deplin sigur că totul va fi încununat de succes.

La ora 10, se abătu din cărare spre dreapta şi o porni pe câmp.

La 11,15, după ce înconjurase jumătate din oraş, se opri în crângul de lângă dealul Mai. La picioarele lui, chiar la capătul străzii răzleţe, se afla locuinţa lui Varne.

Furişându-se în umbra gardului, Getlin porni în direcţia casei. Avea noroc. Nu trecu pe lângă nimeni. Nu văzu pe nimeni.

La 11, 30 introduse încet cheia – îşi pusese mai înainte mănuşile – în uşa din faţă a casei lui Varne şi intră. Ascultă un moment, dar, după cum se aşteptase, nu se auzi nimic. Casa era pustie.

Getlin rămase pe întuneric în vestibul, zâmbindu-şi mulţumit, apoi începu să urce scările spre dormitorul lui Varne. Îşi alese această cameră de aşteptare pentru că prin fereastra care dădea spre stradă putea să aprecieze exact starea omului pe care-şi propusese să-l ucidă.

Se aşeză pe scaunul de lângă fereastră, în întuneric. Rămase cu mănuşile ca să nu rişte să lase, cumva, amprente. După un timp, se gândi la ceva. Traversă, cu grijă, camera, pe întuneric, şi pipăi în dosul uşii să vadă dacă sfoara de la halat mai era acolo.

Zâmbi din nou şi se întoarse la postul de observaţie de lângă fereastră.

Era 12, 30 când Getlin îl zări pe Varne întorcându-se acasă.

Varne era într-o stare proastă. Se clătina rău. Căzu o dată şi îi trebuiră două-trei minute până să se ridice. Se mai bălăbăni câţiva paşi şi apoi se sprijini de un zid.

Getlin îşi spuse că, probabil, Tommy Varne băuse mult.

Varne, care se adunase suficient pentru a se lipsi de sprijinul peretelui, aprecia acum cei 25 de yarzi care-i mai

rămăseseră până la uşa din faţă. Bâjbâia după buzunarul de la vestă pentru cheie. Nici măcar nu-şi putea găsi buzunarul. Stătea acolo – acum la numai 15 yarzi de uşă – încercând să găsească buzunarul derutant.

Getlin se gândi repede. Prevăzuse o astfel de posibilitate. Prevăzuse că Varne ar putea fi prea beat ca să descuie uşa şi ar putea, cum mai făcuse înainte, să adoarmă în prag. Acest lucru nu prea-i convenea lui Getlin.

Străbătu camera, deschise uşa, cobori scările, merse în vârful picioarelor spre intrare şi trase zăvorul. Apoi aşteptă, pe întuneric, în vestibul.

Peste câteva clipe, Varne se năpusti asupra uşii, care cedă. Căzu în vestibul. Getlin se îndreptă repede spre uşă şi o închise. Apoi îl luă pe Varne de braţ şi-l ajută să urce scările spre dormitor.

Îl rezemă pe Varne de perete, străbătu camera şi aduse canapeaua. Puse canapeaua în dreptul uşii cam la două picioare depărtare de ea.

Apoi îl luă pe Varne, care se mai sprijinea, stupid, de perete, şi îl împinse pe canapea. Cu un sughiţ, Varne se întinse cât era de lung, răsuflând greu şi în stare aproape totală de inconştienţă.

Getlin îl percheziţiona sistematic. Voia să găsească poliţa de 700 de lire, pe care ştia că Varne o purta asupra sa în portofel.

O găsi. Găsi portofelul în buzunarul interior al hainei lui Varne. Se duse pe coridor şi îl examină la lumina brichetei. Găsi poliţa şi o puse în buzunarul de la haină. Se întoarse şi puse la loc portofelul în haina lui Varne.

Îşi zâmbi pe întuneric. Totul decurgea conform planului.

Se duse la uşă prin spatele canapelei şi găsi cordonul de la halat. Legă strâns un capăt de cârligul de haine. Aruncă celălalt capăt peste speteaza canapelei.

Deschise uşa ca să permită cordonului să atârne

moale. După aceea, legă celălalt capăt al funiei de mătase în jurul gâtului lui Varne, care, sforăind, nici nu mişca.

Veni şi fapta cea mare. Folosindu-se de toată puterea de care era în stare, Getlin îl ridică, îl trase şi-l împinse pe Varne, până când acesta ajunse în genunchi pe canapea. Apoi, ţinând uşa din spatele canapelei întredeschisă cu piciorul, împinse canapeaua spre

Stând în genunchi pe canapea, Varne avea tendinţa să cadă înainte cu laţul în jurul gâtului. Getlin ştia că în momentul în care se va strecura pe uşă şi o va închide în urma lui, Varne va cădea. Nu va fi în stare să-şi mişte genunchii îndoiţi de pe canapea. Se va strangula în nici două minute.

Dar când va fi găsit, va prezenta imaginea unei sinucideri, sinuciderea unui om beat, care a împins canapeaua spre uşă, şi-a pus laţul de gât şi s-a aruncat înainte.

Getlin prinse uşa cu ambele mâini şi se aruncă prin deschidere în coridor. Apoi prinse clanţa din afară şi trase uşa cu toată puterea. Simţi din presiunea de pe partea cealaltă că planul reuşise.

Cobori scările, întredeschise puţin uşa de la intrare şi privi. Strada era pustie.

Getlin se strecură afară, pierzându-se în întuneric.

Nu-i mai rămăsese decât să ardă poliţa.

Era ora 10 dimineaţa, când menajera lui Getlin bătu la uşa dormitorului şi îi spuse că un inspector de poliţie aştepta jos şi dorea să-l vadă imediat.

Getlin spuse că va cobori în câteva minute. Nu era deloc surprins. Ştia exact ce se întâmplase.

Îngrijitoarea lui Varne sosise şi descoperise „sinuciderea”. Când încercase să deschidă uşa de la dormitorului Varne, greutatea atârnată de cordonul de la halat îi smulsese clanţa din mină. Intrase în cameră, văzuse ce rămăsese din Varne şi dăduse fuga la poliţie.

Şi, bineînţeles, poliţia venise la Getlin să-i ia obişnuitul interogatoriu de rutină, pentru că era cel mai apropiat şi cel mai bun prieten al lui Varne şi pentru că Tommy nu avea rude.

Va fi uşor.

Se îmbrăcă şi, fluierând o melodie – deoarece, desigur, trebuia să fie groaznic de surprins şi şocat de veste – cobori scările.

Inspectorul arăta cam ciudat şi vorbea cu răceală. Pe Getlin îl miră tonul vocii sale.

— Domnule Getlin, spuse inspectorul. Thomas Varne a fost ucis aseară. L-am găsit azi dimineaţă spânzurat de cârligul de pe uşa dormitorului său. Atârna de marginea unei canapele care fusese împinsă în dreptul uşii. Chirurgul poliţiei a efectuat o autopsie. El spune că Varne avea în el prea mult alcool ca să fi fost în stare să lege nodul de la uşă şi nodul laţului în jurul gâtului. Cele două noduri erau prea bine făcute pentru un om beat. Chirurgul se îndoieşte şi că Varne ar fi putut să mişte canapeaua de-a curmezişul camerei, deşi hai să zicem că asta ar fi putut.

Getlin începu să vorbească, însă inspectorul îl întrerupse.

— În locul dumneavoastră, n-aş spune încă nimic, domnule Getlin, zise încet. Apoi continuă: Numai trei oameni au cheie la casa lui Varne, spuse el. Vedeţi, uşa n-a fost forţată. Varne avea o cheie, femeia de serviciu una şi, ni s-a spus, că şi dumneavoastră aveţi una.

Tăcu o clipă.

— Îngrijitoarea a fost la Grantstone şi a dormit aseară în, sora ei, spuse el.

Lui Getlin începu să i se usuce gâtul. Muşchii păreau că i se contractă. Vocea îi suna ciudat când începu să vorbească.

— Ei… zise el. Şi ce-i cu asta? Varne avea cheia lui…

— Nu, nu avea, spuse inspectorul. A scăpat-o aseară

pe stradă. Cineva a găsit-o şi a adus-o la poliţie pe la ora 11. Eram de serviciu la ora aceea. Şi a rămas la mine în tot acest timp.

Inspectorul îşi puse şapca pe

— Rămâne o singură posibilitate: dumneavoastră, domnule Getlin, spuse el. Vă rog să mă însoţiţi la post şi trebuie să vă previn că de acum înainte orice aţi spune poate fi folosit ca dovadă împotriva dumneavoastră...

În româneşte de Lidia Todan